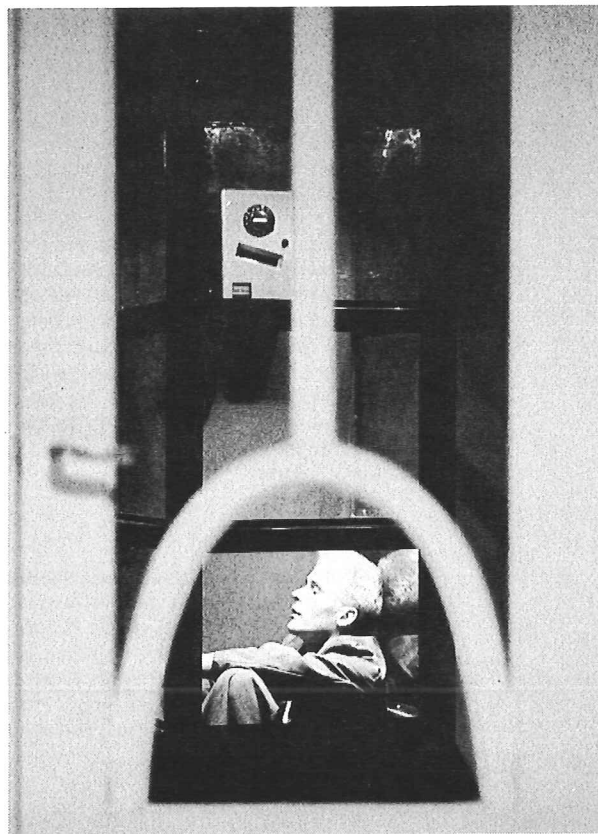

*Bakeliet –
Toneelgroep
Amsterdam –
Foto Kees de
Graaff*

*Een stuk van twee
dagen – Blauwe
Maandag
Compagnie –
Foto Johan
Vigenevo*

Prijs

Er is nog een aspekt aan dit festival verbonden waarbij wij enkele vraagtekens willen plaatsen omdat het de "natuurlijke wisselwerking" van een voorstelling met haar makers enerzijds en met haar publiek en pers anderzijds in zekere mate vervormt: wanneer de genomineerde voorstellingen heropgevoerd worden, mag het publiek, via een speciaal hiervoor uitgedokterde enquête, "een winnaar" aanduiden; deze ontvangt een prijs van niet minder dan 30.000 gulden, geschonken door een sponsor, nl. de Dommelsche Bierbrouwerij. Op de sponsor-stempel die hierdoor onvermijdelijk op het gebeuren wordt gedrukt, willen we hier voorlopig niet ingaan, maar wel op het wedstrijd-karakter van deze publieksprijs. (In het kader van het festival wordt ook nog een prijs voor Toneelschrijfkunst uitgereikt.)

De "beste" theatervoorstelling van het voorbije seizoen: bestaat zo iets? En hoe bepaal je dat? Is dat niet appelen met citroenen vergelijken, wanneer – zoals vorig jaar b.v. – *Ritter Dene Voss* van Maatschappij Discordia naast *Virginia Woolf* van De Witte Kraai geplaatst wordt of naast *De Getemde Feeks* van Malpertuis? Vorig jaar ging de prijs met een nipte meerderheid naar *Virginia Woolf*. Maatschappij Discordia liet expliciet

weten dat zij – zoals trouwens ook vorig jaar – precies om die redenen niet mee wensen te dingen naar de Dommelsche Theaterprijs. De intenties van een Landjuweel of een Rederijkerstornooi lijken moeilijk te verbinden met de functie en de taken van het huidige theater.

Verschillen

Ook al is het voorbarig uitspraken te doen over het festival als dusdanig, toch valt er bij een oppervlakkige blik op de keuze van de jury een aantal verschillen op t.o.v. de vorige editie. Vorig jaar werden negen produkties gekozen waarvan vijf Vlaamse; dit jaar zijn er drie Vlaamse voorstellingen op de elf genomineerde. Is de zgn. "Vlaamse Golf" binnen de Nederlandse appreciatie dan effectief uitgedeind of valt vandaag gewoon alles binnen de geijkte proporties? De verhouding 3/8 beantwoordt immers ongeveer aan de verhouding tussen het aantal produkties dat op één seizoen in Vlaanderen wordt uitgebracht en het equivalent daarvan in Nederland. Statistisch gezien is het bovendien onmogelijk om op basis van de "uitslagen" van twee festivals reeds uitspraken te doen over tendensen; sommige regisseurs die er vorig jaar wel bij waren vallen in de tweede editie weg en omgekeerd; conclusies met betrekking tot hun ontwikkeling kan men

hieraan echter nog niet vastknopen.

In het juryverslag wordt nochtans wel de nadruk gelegd op het feit dat er vorig jaar slechts één grote-zaal-Produktie genomineerd werd, nl. *Hamlet* (Toneelgroep Amsterdam) en dat het er dit jaar vier zijn (*Bakeliet*, *Romeo en Julia*, *Macbeth* en *Edward II*). Is dit een reële tendens of beantwoordt dit feit eerder aan een bewuste opwaardering van het repertoiretheater in Nederland? Reeds lang wenst men daar een vernieuwende impuls in het grote theater te brengen, o.m. via de investering van "marge"-regisseurs in de grote structuren. Vlaanderen lijkt geen gelijke tred te houden met deze Nederlandse evolutie; de bruggen tussen grote en kleine structuren zijn hier blijkbaar grondig opgeblazen en aan beide zijden vertoont men weinig enthousiasme om opnieuw betrekkingen aan te knopen. Uitzondering hierop vormt in dit festival uiteraard het werk van Dirk Tanghe bij de K.V.S., een uitzondering ook in sfeer, filosofie en esthetiek, wanneer we zijn *Romeo en Julia* naast de meeste andere voorstellingen uit dit festival stellen.

In het boekje *Van malaise, crisis en dingen die voorbij gaan*, een tussentijdse uitgave van het Theaterfestival, d.w.z. gepubliceerd midden in de tijds-spanne tussen het eerste en het tweede festival, staat een tekst waarin juryvoorzitter Tom Blokdijk een gemeenschappelijke noemer tracht te